

opusdei.org

Entrevista al Prelat: “La santedat no és cosa per a superdones ni superhomes, és per a gent de carn i ossos”

Monsenyor Fernando Ocariz va conversar amb la revista *Semana* durant del seu recent viatge a Colòmbia. Va parlar sobre l'obertura de l'Església catòlica i la crisi de vocacions en el món, entre altres temes. Va subratllar la importància de recuperar l'esperança.

19/09/2024

En el 50è aniversari de la catequesi de sant Josepmaria a Amèrica, vostè torna a visitar la regió. Creu que la realitat de l'Opus Dei en aquests països s'acosta al somni d'Escrivà?

Quan sant Josepmaria va estar a Amèrica, va animar a somiar grans aventures de servei cristià. Sense obviar les dificultats i errors humans, dono gràcies a Déu pel desenvolupament de l'Opus Dei a Colòmbia i en la resta del continent. Al mateix temps, la lògica de Déu permet mirar amb més perspectiva els resultats humans, els nombres i els èxits o fracassos externs, perquè l'essencial és facilitar que es produeixi una trobada amb Jesucrist en el cor de moltes persones, i això només Déu ho pot veure.

Què espera de l'Opus Dei en els propers 50 anys?

Projectat en el temps, m'agradaria que l'Opus Dei fos propagador d'amistat, de fe manifestada en obres, de llibertat d'esperit i creativitat per dur a terme la missió evangelitzadora de l'Església i col·laborar en la construcció d'una societat justa.

En què consisteix el servei que un membre de l'Obra —com també s'anomena a l'Opus Dei— li pot prestar a l'Església?

La vocació específica dels membres de l'Opus Dei —que en la seva immensa majoria són laics, només un dos per cent són sacerdots— crida a una trobada personal amb Crist en la família, a la feina, en les relacions socials, sabent que la cerca de la santedat no és cosa per a superdones ni superhomes, sinó per a gent de carn i ossos, amb encerts i errors. La

“santedat enmig del carrer” que predicava sant Josepmaria impulsa a buscar solucions dignes als problemes de cada context i de cada temps.

Quin és o ha de ser el paper dels laics a l'Església?

Com ha subratllat el Concili Vaticà II, als laics pertany per pròpia vocació la tasca de vivificar cristianament els afers temporals: és a dir, la feina, la família, el comerç, la cultura, etcètera. El seu paper és contribuir a la santificació del món, reflectint una mica l'amor de Crist en cada lloc i circumstància; i aquí és on queda molt camí per recórrer. Penso, per exemple, en la formació dels laics en bioètica o justícia social, en la seva consciència de ser protagonistes en l'evangelització. La missió del laic no s'esgota en l'“ocupació de llocs” en estructures eclesials.

El 1946, quan sant Josepmaria va demanar l'aprovació jurídica de l'Opus Dei, li van dir que havia arribat amb un segle d'anticipació. Tenint en compte la proximitat de l'Obra al seu primer centenari, creu que la reforma als seus estatuts, demanada per la Santa Seu, es relaciona amb aquella resposta donada al fundador?

El 1946, l'Opus Dei estava establert en quatre països i avui en 70. En aquell moment resultava sorprenent un missatge dirigit especialment als laics sobre la cerca de la santedat enmig del món i es veia anticipatori, malgrat el seu arrelament en l'Evangelí. Puc assegurar-li que l'actual modificació dels estatuts sol·licitada pel Sant Pare s'està realitzant, precisament, amb aquest criteri fonamental d'ajustar-se al carisma, que avui és més comprès i compartit. El dret, tan necessari, segueix la vida, el missatge encarnat,

per donar suport i continuïtat a la vida.

La majoria dels membres de l'Opus Dei són dones, que en la seva majoria estan casades. Com donar més relleu als qui lliuren la vida a Déu des del matrimoni?

El matrimoni és un camí de santedat: en l'Opus Dei tots els membres — casats, solters o cèlibes— compartim una mateixa vocació, missió i responsabilitat. Els casats viuen amb la consciència que el seu amor a Déu passa a través de la seva família, les amistats i la labor que exerceixen en el món. Això té un enorme potencial transformador de servei. Quant a les dones, que com vostè assenyala són majoria, sant Josepmaria va entendre que sense elles l'Obra estava incompleta. No s'entendria l'Opus Dei sense la seva aportació insubstituïble, igual que no s'entén la

família, el món del treball o la vida social sense elles.

El Papa Francesc ha assenyalat la crisi de vocacions com una “hemorràgia per a l'Església”.

Vostè va lliurar la seva vida a Déu des de jove i després es va ordenar sacerdot. Per què avui és més difícil que les persones considerin la vocació al celibat apostòlic?

El món actual enfronta el desafiament de tornar a creure en el compromís; en un amor per a tota la vida que omple d'alegria i llibertat. Per a molts, el compromís apareix com un límit, quan en realitat Déu sempre obre horitzons lluminosos. Diria que és fonamental recuperar la virtut de l'esperança.

“A l'Església hi ha espai per a tots”, va dir el Papa Francesc en la Jornada Mundial de la Joventut 2023 a Lisboa. Què significa exactament aquesta obertura i

com pot l'Opus Dei donar a entendre aquest missatge?

Sant Pau mateix afirma que Déu vol que tots se salvin i arribin al coneixement de la veritat. El Papa ha assenyalat aquesta universalitat com un eix central del seu magisteri. Sant Josepmaria parlava als seus fills espirituals de tenir els braços oberts a tots. En un temps de polarització, divisions i murs, els seguidors de Crist hem marcat un camí molt clar per recórrer.

En l'Opus Dei hi ha gent de totes les edats. Què pot fer vostè, com a pare i prelat, per fomentar la cooperació intergeneracional en l'Obra?

A casa meva, a Roma, convivim des d'una persona de 102 anys fins una altra que encara està en els seus 30. Entre moltes altres coses, els grans aporten la seva experiència, els joves la seva il·lusió i la seva vitalitat.

Hauríem d'afrontar la vivència intergeneracional amb afecte, sabent que a vegades implica sacrificis per totes dues parts.

A algunes persones de l'Opus Dei se'ls reconeix per les seves aportacions a la societat, com ara col·legis, universitats i labors socials. No obstant això, també enfronten narratives en contra seva. Per què creu que sorgeixen aquestes narratives i com contrarestar-les?

De vegades penso que aquestes narratives que vostè esmenta ens ajuden a purificar-nos de la temptació de pensar que no necessitem corregir res i més encara de sentir-nos satisfets. Com tots, necessitem reflexionar sobre el bé que volem fer i sobre què realitzem en concret. El nostre fundador, de fet, ens advertia que l'Obra havia de viure “sense glòria humana”.

D'altra banda, és natural que hi hagi visions diverses perquè hi ha moltes maneres de fer i d'entendre les coses. Les opinions contràries poden ser una ajuda quan són sinceres; ens permeten demanar perdó i corregir-nos. M'agradaria que qualsevol que s'acosti a aquestes activitats pogués veure que allí es tracta de sembrar pau i alegria.

Personalment, m'alegra comprovar que gairebé cada dia de l'any rebem alguna petició d'admissió en l'Opus Dei de persones que anteriorment han format part de l'Obra i que, per la raó que sigui, se'n van desvincular. Notícies com aquestes són una carícia del Senyor, que en un cert sentit superen unes certes “narratives” excessivament dicotòmiques.

L'any vinent hi haurà el Jubileu dels Joves a Roma. Quin creu que és el major desafiament que

enfronten els joves en l'actualitat per acostar-se a Déu com un ideal atractiu?

Només Crist és la resposta a tots els interrogants que els joves guarden avui en els seus cors i que l'amor de Déu Pare, quan s'obren a Ell, és capaç de curar les ferides i fragilitats. Potser som més aviat els adults els qui hem de plantejar-nos si som capaços de comprendre els joves. Lògicament, el testimoniatge d'una vida coherent és també essencial per mostrar l'atractiu d'una vida al costat de Crist.

*Accedeixi a l'article a la revista
Semana*

Per Nicolás López Martínez.
Redacció: revista Semana

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-al-
prelat-semana-la-santedat-no-es-cosa-
per-a-superdones-ni-superhomes/](https://opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-al-prelat-semana-la-santedat-no-es-cosa-per-a-superdones-ni-superhomes/)
(02/04/2026)